

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ

TM

και η
Φιλοσοφική Λίθος

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HARRY POTTER AND THE PHILOSOPHER'S STONE

Από τις Εκδόσεις BLOOMSBURY, Λονδίνο 1997

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και η Φιλοσοφική Λίθος**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μάια Ρούτσου

ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Χριστόπουλος

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αναστασία Σακελλάριου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi και Jason Caffoe

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© J.K. Rowling, 1997

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1998

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Kazu Kibuishi, 2013 by Scholastic Inc.

Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and

© Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού είναι διασφαλισμένο.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 1998

Τεσσαρακοστή ένατη ανατύπωση: Φεβρουάριος 2015

ISBN 978-960-453-308-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

και η
Φιλοσοφική Λίθος

Μετάφραση: Μάια Ρούτσου

ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΕΝΑΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Βιβλίο 1: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, 1998
μτφρ. Μάια Ρούτσου

Βιβλίο 2: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 3: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΑΝ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 4: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, 2000
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 5: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, 2003
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 6: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΗΜΙΑΙΜΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ, 2005
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 7: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, 2007
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΤΛ ΤΟΥ ΒΑΡΔΟΥ, 2008,
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΕΝΑΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ, 2012,
μτφρ. Έφη Τσιρώνη

ΝΙΟΥΤ ΣΚΑΜΑΝΤΕΡ, «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ», 2013,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΚΕΝΙΑΓΟΥΟΡΦΙ ΓΟΥΙΣΠ, «ΤΟ ΚΟΥΙΝΤΙΤΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ», 2013,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ, 2013
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ, 2014
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

*Στην Τζέσικα, που αγαπά τις ιστορίες.
Στην Αν, που τις αγαπά κι αυτή.
Και στην Ντι, που πρώτη
άκουσε αυτή την ιστορία.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το αγόρι που σώθηκε	11
Το τζάμι που εξαφανίστηκε	30
Τα γράμματα από τον Κανένα	44
Ο κλειδοκράτορας	61
Η Διαγώνιος Αλέα	76
Το ταξίδι από την πλατφόρμα 9 και 3/4	105
Το καπέλο της επιλογής	132
Ο καθηγητής των φίλτρων	151
Μονομαχία τα μεσάνυχτα	164
Χάλοουν	186
Κουίντις	205
Ο καθρέφτης του Έριζεντ	220
Ο Νίκολας Φλαμέλ	244
Νόρμπερτ, ο νορβηγικός δράκος	259
Το απαγορευμένο δάσος	275
Μέσα από την καταπακτή	297
Ο άνθρωπος με τα δύο πρόσωπα	325

Το αγόρι που σώθηκε

Ο κύριος κι η κυρία Ντάρσλι, που έμεναν στον αριθμό 4 της οδού Πριβέτ, έλεγαν συχνά, και πάντα με υπερηφάνεια, πως ήταν απόλυτα φυσιολογικοί άνθρωποι, τίποτα περισσότερο ή λιγότερο. Ήταν οι τελευταίοι άνθρωποι που θα περίμενε κανείς να δει ανακατεμένους σε κάτι παράξενο ή μυστήριο, απλώς και μόνο γιατί κι οι ίδιοι πίστευαν πως δεν υπήρχαν αληθινά τέτοιες ανοησίες στη ζωή.

Ο κύριος Ντάρσλι ήταν ο διευθυντής ενός εργοστασίου με το όνομα «Γκράνινγκς», το οποίο έφτιαχνε γεωτρύπανα. Ήταν ένας ψηλός και χοντρός άντρας χωρίς καθόλου λαιμό, όμως είχε ένα πραγματικά τεράστιο μουστάκι. Η κυρία Ντάρσλι ήταν ξανθή και αδύνατη κι ο δικός της λαιμός ήταν δυο φορές πιο μακρύς απ' τους συνηθισμένους, κάτι πολύ χρήσιμο γι' αυτή, αφού περνούσε τις περισσότερες ώρες της κρυφοκοιπάζοντας πάνω από φράχτες και κατασκοπεύοντας τους γείτονες. Οι Ντάρσλι είχαν ένα μικρό γιο, τον Ντάνιλι, και πίστευαν πως ήταν το καλύτερο αγόρι σ' όλο τον κόσμο.

Οι Ντάρσλι είχαν όλα όσα θα ήθελαν στη ζωή. Είχαν όμως κι ένα μυστικό κι ο μεγαλύτερος φόβος τους ήταν πως κάποιος θα το μάθαινε. Κι οι δυο ήταν απόλυτα σίγουροι πως δε θα το άντεχαν, αν κάποιος μάθαινε για τους Πότερ. Η κυρία Πότερ ήταν η αδελφή της κυρίας Ντάρσλι, είχαν όμως να συναντηθούν αρκε-

τά χρόνια. Η αλήθεια ήταν πως η κυρία Ντάρσλι παρίστανε πως δεν είχε αδελφή, γιατί η αδελφή της κι ο ανεπρόκοπος ο άντρας της ήταν εντελώς διαφορετικοί από τους Ντάρσλι. Οι Ντάρσλι ένιωθαν ρίγη φρίκης και μόνο στη σκέψη πως οι Πότερ μπορεί να έρχονταν στη γειτονιά τους. Ήξεραν πως κι οι Πότερ είχαν ένα μικρό γιο, αλλά δεν τον είχαν δει ποτέ στη ζωή τους. Αυτό το αγόρι ήταν ένας ακόμη λόγος για να κρατούν τους Πότερ σε απόσταση. Δεν ήθελαν ο γιος τους, ο Ντάντλι, να κάνει παρέα μ' ένα τέτοιο παιδί.

Όταν ο κύριος κι η κυρία Ντάρσλι ξύπνησαν εκείνο το συννεφιασμένο πρωινό μιας Τρίτης, όπου κι αρχίζει η ιστορία μας, δεν υπήρχε γύρω τους το παραμικρό σημάδι που να δείχνει πως, σύντομα, παράξενα και μυστηριώδη πράγματα θα συνέβαιναν σ' ολόκληρη τη χώρα. Ο κύριος Ντάρσλι σιγοσφύριζε καθώς διάλεγε την πιο άχρωμη γραβάτα του να φορέσει για το γραφείο κι η κυρία Ντάρσλι κουτσομπούλευε με τη συνηθισμένη της άνεση, καθώς έβαζε το γιο της, που στρίγκλιζε, στο καρεκλάκι του κοντά στο τραπέζι, για το πρωινό.

Κανείς τους δεν πρόσεξε μια μεγάλη καστανόχρωμη κουκουβάγια να φτερουγίζει έξω απ' το παράθυρο.

Στις οκτώμισι ακριβώς ο κύριος Ντάρσλι πήρε το χαρτοφύλακά του, φίλησε τη γυναίκα του στο μάγουλο και προσπάθησε να φιλήσει και το γιο του, αλλά δεν τα κατάφερε. Ο Ντάντλι έκανε τώρα νάζια και πετούσε την κρέμα του τριγύρω.

«Γλυκό παλιόπαιδο», μουρμούρισε περήφανα ο κύριος Ντάρσλι καθώς έβγαινε από το σπίτι. Μετά μπήκε στο αμάξι του και βγήκε με την όπισθεν απ' το γκαράζ του σπιτιού.

Ο κύριος Ντάρσλι είχε φτάσει στη γωνία του δρόμου, όταν πρόσεξε το πρώτο σημάδι από κάτι περίεργο: μια γάτα, που κοιτούσε σ' έναν ανοικτό χάρτη! Για μια μονάχα στιγμή, ο κύριος Ντάρσλι δεν κατάλαβε τι ακριβώς ήταν αυτό που είχε δει. Μετά γύρισε απότομα το κεφάλι του προς τα πίσω, για να κοιτάξει πά-

λι. Μια γκρίζα γάτα στεκόταν πραγματικά στη γωνία της οδού Πριβέι, αλλά ο χάρτης δε φαινόταν πουθενά. Πώς του είχε περάσει η ιδέα πως τον είχε δει; Κάποιο παιχνίδισμα απ' το φως θα ήταν... Ο κύριος Ντάρσλι ανοιγόκλεισε τα μάτια του και κοίταξε πάλι τη γάτα. Εκείνη του ανταπέδωσε τη ματιά. Καθώς ο κύριος Ντάρσλι έστριβε με το αμάξι του στη γωνία, συνέχιζε να κοιτάζει τη γάτα στο μικρό καθρέφτη. Και την είδε να διαβάζει την επιγραφή «οδός Πριβέι». Όχι να τη διαβάζει βέβαια, αλλά να έχει σηκώσει το κεφάλι της και να την κοιτάζει. Οι γάτες δεν μπορούν να διαβάσουν επιγραφές... ούτε και χάρτες, φυσικά! Ο κύριος Ντάρσλι κούνησε ελαφρά το κεφάλι του κι έβγαλε τη γάτα απ' το μυαλό του. Καθώς συνέχιζε να οδηγεί προς την πόλη, δε σκεφτόταν τίποτ' άλλο από τη μεγάλη παραγγελία για γεωτρύπανα που ήλπιζε να πάρει εκείνη τη μέρα.

Πλησιάζοντας στην πόλη, κάθε σκέψη για γεωτρύπανα αντικαταστάθηκε στο μυαλό του από κάτι άλλο. Ακινήτοποιημένος όπως ήταν στο συνηθισμένο πρωινό μποτιλιάρισμα, πρόσεξε πως αρκετοί από τους ανθρώπους γύρω του ήταν παράξενα ντυμένοι· ντυμένοι με μανδύες... Ο κύριος Ντάρσλι δεν μπορούσε ν' αντέξει τους ανθρώπους που ντύνονται με παράξενα ρούχα, ούτε καν τις Απόκριες. Μισούσε ιδιαίτερα τα περίεργα ρούχα που φορούσε τελευταία η νεολαία, ακόμη και τ' αγόρια. Βλέποντας τόσους μανδύες γύρω του, σκέφτηκε πως θα ήταν κάποια καινούργια, ανόητη μόδα. Αφηρημένα, άρχισε να παίζει τα δάχτυλά του στο τιμόνι, ενώ το βλέμμα του έπεσε σε μια ομάδα από αυτούς τους παράξενα ντυμένους τύπους που βρίσκονταν εκεί κοντά. Έδειχναν αναστατωμένοι, ενώ ψιθύριζαν μεταξύ τους. Ο κύριος Ντάρσλι νευρίασε βλέποντας πως μερικοί από αυτούς δεν ήταν καν νέοι. Διάολε, αυτός εκεί ο τύπος πρέπει να ήταν πολύ μεγαλύτερός του, κι όμως φορούσε έναν καταπράσινο μανδύα! Μα δεν ντρεπόταν καθόλου; Κατόπιν, όμως, ο κύριος Ντάρσλι σκέφτηκε πως μπορεί να ήταν μια ακόμη ανόητη διαφήμι-

ση... Ίσως αυτοί οι τύποι να έκαναν κάποιον έρανο. Ναι, αυτό θα ήταν. Το μποτιλιάρισμα τελείωσε και λίγα λεπτά αργότερα ο κύριος Ντάρσλι έφτανε στο εργοστάσιο με το μυαλό του πάλι γεμάτο από γεωτρύπανα.

Στο γραφείο του στον ένατο όροφο, ο κύριος Ντάρσλι καθόταν πάντα με την πλάτη του γυρισμένη προς το παράθυρο. Αν δεν καθόταν έτσι, ασφαλώς και θα το είχε βρει πολύ δύσκολο να σκέφτεται τα γεωτρύπανα εκείνο το γκρίζο πρωινό. Έτσι καθισμένος, όμως, δεν είδε τις μεγάλες κουκουβάγιες που πετούσαν εδώ κι εκεί στον ουρανό. Άλλοι άνθρωποι κάτω στους δρόμους τις είδαν, και μάλιστα πολύ καθαρά. Τις έδειχναν κιόλας ο ένας στον άλλο κι όλοι έμεναν με το στόμα ανοιχτό! Οι περισσότεροι απ' αυτούς δεν είχαν δει κουκουβάγιες ούτε τη νύχτα. Ο κύριος Ντάρσλι, πάντως, δεν είδε ούτε καν μια κουκουβάγια και πέρασε έτσι ένα ολότελα συνηθισμένο πρωινό: έβαλε τις φωνές σε πέντε διαφορετικούς υπαλλήλους κι έκανε μερικά σημαντικά τηλεφωνήματα, φωνασκώντας και σ' αυτά. Ήταν σε πολύ καλή διάθεση ως το μεσημέρι, όταν αποφάσισε να πάει περπατώντας ως τον απέναντι φούρνο και ν' αγοράσει ένα ζεστό φραντζολάκι.

Είχε ξεχάσει τους τύπους με τους μανδύες, αλλά τους ξαναθυμήθηκε όταν είδε μερικούς απ' αυτούς δίπλα στο φούρνο. Δεν ήξερε γιατί, αλλά τον έκαναν να νιώθει ανήσυχος. Καθώς προσπερνούσε, τους έριξε μια θυμωμένη ματιά. Εκείνοι ψιθύριζαν κι έδειχναν αναστατωμένοι, ενώ κανείς τους δεν κρατούσε κουτί για έρανο. Στο γυρισμό, καθώς ο κύριος Ντάρσλι περνούσε και πάλι δίπλα τους, κρατώντας τη χαρτοσακούλα με το ζεστό φραντζολάκι του, μπόρεσε να «πιάσει» μερικές λέξεις απ' αυτά που έλεγαν.

«Ναι... Οι Πότερ, έτσι άκουσα...»

«... ναι, ο γιος τους, ο μικρός Χάρι...»

Ο κύριος Ντάρσλι έμεινε ακίνητος, μαρμαρωμένος, με το φόβο να σφίγγει την καρδιά του σαν ατσαλένιο χέρι. Έριξε μιαν ακό-

μη ματιά στους παράξενους τύπους κι άνοιξε το στόμα του, σαν να ήθελε κάτι να τους ρωτήσει, αλλά το μετάνιωσε.

Κατόπιν πέρασε γρήγορα στο απέναντι πεζοδρόμιο, ανέβηκε σχεδόν τρέχοντας στο γραφείο του, φώναξε στη γραμματέα του να μην τον ενοχλήσει κανείς κι άρχισε να παίρνει στο τηλέφωνο τον αριθμό του σπιτιού του. Κάπου στα μισά του αριθμού σταμάτησε. Ακούμπησε αργά το ακουστικό στη θέση του κι άρχισε να χαϊδεύει αφηρημένος το μουστάκι του, ενώ σκεφτόταν... Όχι, αυτός ο φόβος του ήταν καθαρή ανοησία. Το Πότερ δεν ήταν δα και κανένα ασυνήθιστο επώνυμο. Ήταν σίγουρος πως υπήρχαν πολλές οικογένειες με το επώνυμο Πότερ που είχαν ένα γιο με το όνομα Χάρι. Εξάλλου, τώρα που το σκεφτόταν, δεν ήταν καν σίγουρος πως ο ανιψιός του λεγόταν Χάρι. Δεν τον είχε δει ποτέ και μπορεί θαυμάσια να τον έλεγαν Χάρβι ή Χάρολντ... Δεν υπήρχε κανένας λόγος ν' ανησυχήσει τη γυναίκα του, από τη στιγμή μάλιστα που στενοχωριόταν αφάνταστα ακόμη και να άκουγε μόνο το όνομα της αδελφής της. Όχι, δηλαδή, πως την αδικούσε γι' αυτό. Κι εκείνος, αν είχε μια τέτοια αδελφή... Ωστόσο, εκείνοι οι τύποι με τους μανδύες τον είχαν ανησυχήσει πολύ.

Εκείνο το απόγευμα ο κύριος Ντάρσλι δυσκολεύτηκε πολύ να συγκεντρώσει το μυαλό του στα γεωτρύπανα. Και στις πέντε το απόγευμα, όταν βγήκε από το κτίριο, ήταν ακόμη τόσο απορροφημένος απ' αυτές τις σκέψεις, που έπεσε πάνω σε κάποιον ακριβώς έξω απ' την πόρτα.

«Συγγνώμη», μουρμούρισε, καθώς ο μικροκαμωμένος κι ηλικιωμένος άντρας που είχε σκουνητήσει παραπάτησε και σχεδόν έπεσε στο πεζοδρόμιο.

Και πάλι πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, προτού ο κύριος Ντάρσλι προσέξει πως ο γέρος μπροστά του φορούσε ένα μακρύ μωβ μανδύα. Δεν έδειχνε, μάλιστα, καθόλου θυμωμένος που σχεδόν τον είχε ρίξει κάτω. Αντίθετα, το зарωμένο πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα πλατύ χαμόγελο και με τρεμουλιαστή

φωνή είπε: «Μην ανησυχείς, καλέ μου κύριε, γιατί τίποτα σήμερα δεν μπορεί να με κάνει να νευριάσω! Κι εσύ πρέπει να χαίρεσαι, γιατί ο Ξέρεις-Ποιος έφυγε, επιτέλους! Ακόμη κι ένας Μαγκλ σαν κι εσένα θα έπρεπε να γιορτάζει αυτή την τόσο ευτυχισμένη μέρα!»

Και μ' αυτά τα λόγια, ο παράξενος γέρος έσφιξε γρήγορα στην αγκαλιά του τον κύριο Ντάρσλι κι απομακρύνθηκε.

Ο κύριος Ντάρσλι συνέχισε να μένει ακίνητος. Και να ήθελε, δε θα μπορούσε να κάνει ούτε ένα βήμα. Ένας εντελώς άγνωστος του τύπος τον είχε αγκαλιάσει και τον είχε αποκαλέσει Μαγκλ, αν και δεν είχε ιδέα για το τι μπορεί να σημαίνει αυτό. Τώρα ένιωθε πραγματικά πολύ ταραγμένος και ξεκίνησε αμέσως με το αυτοκίνητο για το σπίτι του, ελπίζοντας πως δεν έτρεχε τίποτα το σοβαρό και πως όλα ήταν δημιούργημα της φαντασίας του, κάτι που ως τώρα δεν είχε ευχηθεί ποτέ στη ζωή του, γιατί δεν του άρεσε καθόλου η φαντασία.

Λίγο αργότερα, καθώς πλησίαζε στην πόρτα του σπιτιού με τον αριθμό 4, το πρώτο πράγμα που είδε –και του χάλασε ακόμη περισσότερο το κέφι– ήταν η γκρίζα γάτα που είχε προσέξει το ίδιο πρωί. Η γάτα καθόταν τώρα επάνω στο χαμηλό φράχτη του κήπου του. Ήταν σίγουρος πως ήταν η ίδια γάτα, γιατί είχε τις ίδιες μαύρες γραμμές στο πρόσωπο γύρω απ' τα μάτια.

«Ξξξ!» φώναξε δυνατά ο κύριος Ντάρσλι.

Η γάτα συνέχισε να μένει ακίνητη, αλλά του έριξε μian αυστηρή ματιά. Έτσι κάνουν οι γάτες; αναρωτήθηκε ο κύριος Ντάρσλι. Προσπαθώντας να μη χάσει την ψυχραιμία του, μπήκε γρήγορα στο σπίτι, αποφασισμένος και πάλι να μην πει τίποτα στη γυναίκα του.

Η κυρία Ντάρσλι είχε μια ευχάριστη και συνηθισμένη μέρα. Καθώς έτρωγαν το βραδινό τους, είπε στον άντρα της όλα όσα είχε μάθει για τα προβλήματα της καινούργιας γειτόνισσας με την κόρη της, καθώς και για τις δυο καινούργιες λέξεις που εί-

χε μάθει ο γιος τους, ο Ντάντλι: τις «δε θέλω!» Ο κύριος Ντάρσολι προσπάθησε να φερθεί όσο γινόταν πιο φυσιολογικά. Κι όταν ο γιος τους αποκοιμήθηκε, πήγε στο σαλόνι κι άνοιξε την τηλεόραση για ν' ακούσει τις τελευταίες ειδήσεις.

«Και, τέλος», είπε ο εκφωνητής, «παρατηρητές πουλιών απ' όλη τη χώρα μάς δήλωσαν πως οι κουκουβάγιες φέρονται πολύ περίεργα σήμερα. Ενώ συνήθως οι κουκουβάγιες κυνηγούν τη νύχτα και σπάνια εμφανίζονται τη μέρα, σήμερα, από την ανατολή του ήλιου, εκατοντάδες από αυτά τα πουλιά θεάθηκαν να πετούν προς κάθε κατεύθυνση. Οι ορνιθολόγοι αδυνατούν να εξηγήσουν γιατί οι κουκουβάγιες άλλαξαν ξαφνικά τις συνήθειές τους. Και τώρα θα δώσουμε το μικρόφωνο στο συνάδελφο Τζιμ ΜακΓκάφιν, για το δελτίο καιρού. Τι γίνεται, Τζιμ; Μήπως θα έχουμε αύριο καμιά βροχή από κουκουβάγιες;»

«Λοιπόν, Τεντ, δεν μπορώ να πω τίποτα γι' αυτό», αποκρίθηκε ο Τζιμ. «Δεν είναι, όμως, μόνο οι κουκουβάγιες που φέρονται περίεργα σήμερα. Τηλεθεατές μας από διάφορες περιοχές της χώρας, από το Κεντ και το Πόρκσιρ ως το Ντάντι, μας τηλεφώνησαν για να πουν πως, αντί για τη βροχή που η μετεωρολογική υπηρεσία προέβλεψε για σήμερα, είδαν μια πραγματική καταιγίδα από διάπροντες αστέρες! Ίσως, όμως, να πρόκειται για πυροτεχνήματα... Πάντως η αποψινή νύχτα θα είναι οπωσδήποτε βροχερή και...»

Ο κύριος Ντάρσολι πάτησε το κουμπί και συνέχισε να κάθεται ακίνητος στην πολυθρόνα του. Διάπροντες αστέρες σ' όλη τη χώρα; Κουκουβάγιες που πετούν τη μέρα στον ουρανό της Αγγλίας; Μυστηριώδεις τύποι με μανδύες παντού; Και ψίθυροι για τους Πότερ...

Εκείνη τη στιγμή η κυρία Ντάρσολι μπήκε στο σαλόνι κρατώντας ένα δίσκο με δυο φλιτζάνια τσάι. Η καρδιά του άντρα της ήταν τώρα βαριά σαν πέτρα. Όχι, δεν μπορούσε να το αποφύγει. Κάτι έπρεπε να της πει, για να την προετοιμάσει... Ξερόβηξε λοι-

πόν νευρικά κι άρχισε: «Ε... Πετούνια... μήπως είχες τελευταία τίποτα νέα από την αδελφή σου;»

Όπως το περίμενε, η κυρία Ντάρσλι έδειξε αμέσως ταραχή και θυμό. Δικαιολογημένα, αφού συνήθως παρίσταναν κι οι δυο πως δεν είχε αδελφή.

«Όχι!» αποκρίθηκε απότομα. «Γιατί ρωτάς;»

«Περίεργα πράγματα στο δελτίο ειδήσεων... Κουκουβάγιες, διάπροντες αστέρες... και παράξενοι τύποι με μανδύες...»

«Και λοιπόν;»

«Να... σκέφτηκα... πως μπορεί να είχε κάποια σχέση με... με το δικό της σινάφι...»

Σιωπηλή, η κύρια Ντάρσλι άρχισε να πίνει το τσάι της με σφιγμένα χείλη. Ο άντρας της αναρωτήθηκε, ανήσυχος, αν θα τολμούσε τελικά να της πει πως είχε ακούσει και το επώνυμο Πότερ. Τελικά αποφάσισε πως δε θα το τολμούσε, τουλάχιστον όχι ακόμη. Έτσι, μιλώντας όσο πιο αδιάφορα μπορούσε, ρώτησε: «Εκείνος ο γιος τους... θα πρέπει τώρα να είναι σαν τον Ντάντλι μας...»

«Νομίζω πως ναι», αποκρίθηκε στυφά η κυρία Ντάρσλι.

«Και... πώς τον λένε; Χάουαρντ, νομίζω...»

«Όχι. Χάρι, ένα άσχημο και πολύ συνηθισμένο όνομα!»

«Ναι, βέβαια», αποκρίθηκε ο κύριος Ντάρσλι, νιώθοντας την καρδιά του να βουλιάζει. «Συμφωνώ μαζί σου».

Δεν ξαναμίλησε γι' αυτό το θέμα, μέχρι που τελείωσαν κι οι δυο το τσάι τους και σιωπηλοί ανέβηκαν στην κρεβατοκάμαρα. Όταν η κυρία Ντάρσλι μπήκε στο μπάνιο, ο κύριος Ντάρσλι πλησίασε στο παράθυρο, τράβηξε λίγο την κουρτίνα και κοίταξε κάτω στον κήπο. Η γάτα ήταν ακόμη επάνω στο φράχτη και κοιτούσε προς την αρχή της οδού Πριβέτ, σαν κάτι να περίμενε.

Μήπως τα φαντάζομαι όλ' αυτά; αναρωτήθηκε ο κύριος Ντάρσλι. Μήπως όλ' αυτά δεν έχουν καμία σχέση με τους Πότερ; Γιατί, αν έχουν... κι αν μαθευόταν πως εκείνοι συγγένευαν μ' ένα

ζευγάρι που... Όχι! Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, ο κύριος Ντάρσλι ήταν σίγουρος πως ούτε αυτός ούτε η γυναίκα του θα μπορούσαν να το αντέξουν.

Σε λίγο οι Ντάρσλι έπεσαν στο κρεβάτι. Η κυρία Ντάρσλι αποκοιμήθηκε αμέσως, ο άντρας της όμως έμεινε ξύπνιος, σπιροφυρίζοντας όλ' αυτά τα περίεργα φαινόμενα στο μυαλό του. Η τελευταία και καθησυχαστική σκέψη του προτού αποκοιμηθεί ήταν πως, ακόμη κι αν οι Πότερ είχαν κάποια σχέση μ' αυτή την περίεργη κατάσταση, δεν υπήρχε κανένας λόγος να έρθουν σ' επαφή μ' αυτόν και τη γυναίκα του. Γιατί οι Πότερ ήξεραν πολύ καλά τη γνώμη που είχαν αυτός κι η Πετούνια για το σινάφι τους. Δεν έβλεπε για ποιο λόγο εκείνος κι η Πετούνια θα μπορούσαν να βρεθούν ανακατεμένοι σε οτιδήποτε μπορεί να συνέβαινε... Και να συνέβαινε κάτι, πάλι δε θα μπορούσε να τους επηρεάσει... Ο κύριος Ντάρσλι χασμουρήθηκε, γύρισε στο πλάι κι αποκοιμήθηκε.

Πόσο λάθος έκανε...

Ο κύριος Ντάρσλι κοιμόταν τώρα βαθιά, αλλά η γάτα στον κήπο δεν έδειχνε ακόμη το παραμικρό σημάδι νύστας. Στεκόταν πάντα ακίνητη επάνω στο φράχτη, με το βλέμμα της καρφωμένο στην αρχή της οδού Πριβέτ. Δεν ανοιγόκλεισε καν τα μάτια της, όταν η πόρτα ενός αυτοκινήτου έκλεισε με δύναμη λίγο πιο κάτω, ούτε όταν δυο κουκουβάγιες πέταξαν χαμηλά πάνω απ' το κεφάλι της. Κι ήταν πια σχεδόν μεσάνυχτα, όταν η γάτα κουνήθηκε για πρώτη φορά.

Ένας άντρας φάνηκε ξαφνικά στην αρχή του δρόμου, στο σημείο προς το οποίο κοιπούσε τόσες ώρες η γάτα. Φάνηκε, μάλιστα, τόσο ξαφνικά κι αθόρυβα, σαν να είχε φυτρώσει απ' την άσφαλτο. Η γάτα κούνησε την ουρά και μισοέκλεισε τα μάτια της.

Κανένας τύπος σαν αυτό τον άντρα δεν είχε ποτέ φανεί στην οδό Πριβέτ. Ήταν ψηλός, αδύνατος και πολύ γέρος, με ασημένια μαλλιά και γένια τόσο μακριά, που ήταν και τα δυο χωμένα

κάτω απ' τη ζώνη του παντελονιού του. Φορούσε μακριά ρόμπα και μανδύα, που άγγιζαν την άσφαλτο, ενώ οι ψηλές μπότες του είχαν τακούνια κι ασημένιες αγκράφες. Τα γαλάζια μάτια του ήταν ανοιχτόχρωμα και λαμπερά πίσω απ' τους μισούς φακούς των γυαλιών του κι η μύτη του πολύ μακριά και γυριστή στην άκρη, σαν ράμφος πουλιού. Το όνομά του ήταν Άλμπους Ντάμπλντορ.

Ο Άλμπους Ντάμπλντορ δεν έδειχνε να έχει καταλάβει πως βρισκόταν σε μια περιοχή όπου τα πάντα σ' αυτόν, απ' το όνομα ως τις ψηλές μπότες του, ήταν ανεπιθύμητα. Γιατί ήταν πολύ απασχολημένος με το να ψάχνει κάτι στο μανδύα του. Έδειχνε, όμως, να έχει καταλάβει πως τον παρακολουθούσαν, γιατί ξαφνικά σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τη γάτα, που συνέχιζε να τον κοιτάζει απ' την άλλη άκρη του δρόμου. Για κάποιο λόγο, η θέα της γάτας φάνηκε να τον διασκεδάσει, γιατί χαμογέλασε και μουρμούρισε: «Έπρεπε να το περιμένω».

Στο μεταξύ, σε κάποια εσωτερική του τσέπη, ο Ντάμπλντορ είχε βρει αυτό που έψαχνε. Φαινόταν να είναι κάτι σαν ασημένιος αναπτήρας, σθησιήρα θα τον λέγαμε καλύτερα. Τον άνοιξε, τον σήκωσε ψηλά, έστριψε τη μικρή ρόδα κι αμέσως το πιο κοτινό φανάρι του δρόμου έσβησε με ένα μικρό «ποπ». Ο Ντάμπλντορ πάτησε πάλι το σθησιήρα του και το αμέσως επόμενο φανάρι έσβησε κι αυτό με τον ίδιο μικρό ήχο. Δώδεκα φορές έκανε το ίδιο, ώσπου τα μόνα φώτα που απέμειναν στο δρόμο ήταν οι μικρές λάμπες από τα μάτια της γάτας, που συνέχιζε να τον κοιτάζει ακίνητη. Έτσι, τώρα, όποιος κοιτούσε απ' το παράθυρό του, ακόμη κι αν επρόκειτο για την κυρία Ντάρσλι, που είχε το πιο διαπεραστικό βλέμμα, δε θα μπορούσε να δει τι γινόταν στα πεζοδρόμια της οδού Πριβέτ. Ικανοποιημένος, ο Ντάμπλντορ έκρυψε το μαγικό σθησιήρα κάτω απ' το μανδύα του και ξεκίνησε αποφασιστικά για το σπίτι με τον αριθμό 4. Φτάνοντας, κάθισε στο χαμηλό φράχτη, δίπλα στη γάτα. Δεν την κοίταξε, αλλά σε λίγο της μίλησε.

«Τι ευχάριστη έκπληξη να σε συναντήσω εδώ, αγαπητή μου καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ!» είπε.

Γύρισε για να χαμογελάσει στη γάτα, αλλά εκείνη είχε εξαφανιστεί. Στη θέση της στεκόταν μια γυναίκα μ' αυστηρή έκφραση, που φορούσε γυαλιά με τετράγωνους φακούς, ακριβώς στο σχήμα που είχαν τα μαύρα σημάδια στο πρόσωπο της γάτας. Κι εκείνη φορούσε μανδύα, αλλά σε χρώμα τρκουάζ, και τα μαύρα μαλλιά της ήταν τραβηγμένα πίσω σε σφιχτό κότσο. Η έκφρασή της έδειχνε πως ήταν ενοχλημένη.

«Πώς το κατάλαβες πως ήμουν εγώ;» ρώτησε.

«Αγαπητή μου καθηγήτρια! Ποτέ δεν έχω ξαναδεί γάτα να κάθεται τόσο ακίνητη...»

«Θα ήσουν κι εσύ ακίνητος σαν μαρμαρωμένος, αν είχες καθίσει σ' έναν πέτρινο τοίχο μια ολόκληρη μέρα!» αποκρίθηκε η ΜακΓκόναγκαλ.

«Όλη μέρα; Επάνω στον τοίχο; Και γιατί, παρακαλώ, ενώ θα μπορούσες να γιορτάζεις κι εσύ μαζί με τους άλλους; Διασταυρώθηκα με αρκετές εύθυμες παρέες καθώς ερχόμουν εδώ...»

Η ΜακΓκόναγκαλ ρούφηξε θυμωμένη τη μύτη της.

«Α, ναι, όλοι το γιορτάζουν, βέβαια!» αποκρίθηκε ανυπόμονα. «Θα περίμενε κανείς να είναι περισσότερο προσεκτικοί. Αλλά όχι. Ακόμη κι οι καζοί Μαγκλ πρόσεξαν πως κάτι τρέχει! Το είπαν, μάλιστα, και στις ειδήσεις τους». Με μίαν απότομη κίνηση του κεφαλιού έδειξε το παράθυρο του σκοτεινού σαλονιού στο σπίτι των Ντάρσλι. «Κοπάδια από κουκουβάγιες... διάπροντες αστέρες... Ας μην ξεχνάμε πως οι Μαγκλ δεν είναι κι εντελώς ηλίθιοι. Αργά ή γρήγορα κάτι θα πρόσεχαν. Αυτοί οι διάπροντες αστέρες ήταν στο Κεντ. Στοιχηματίζω λοιπόν πως είναι δουλειά του Δαίδαλου Ντιγκλ: Ποτέ δεν τα κατάφερε να συγκρατηθεί!»

«Δεν πρέπει να τους αδικείς τόσο πολύ», αποκρίθηκε μαλακά ο Ντάμπλντορ. «Μην ξεχνάς πως δεν είχαμε τίποτα να γιορτάσουμε τα τελευταία έντεκα χρόνια...»

«Το ξέρω αυτό», είπε νευριασμένη η καθηγήτρια. «Δεν είναι, όμως, λόγος να χάσουμε κι εντελώς την ψυχραιμία μας. Οι δικοί μας φέρονται εντελώς απρόσεκτα: έξω στους δρόμους με το φως της μέρας, ούτε καν φορώντας τα ρούχα των Μαγκλ... να κουτσομπολεύουν στις γωνίες!» Η καθηγήτρια σταμάτησε κι έριξε ένα λοξό βλέμμα στον Ντάμπλντορ, σαν να περίμενε να της πει κάτι. Καθώς όμως εκείνος δε μιλούσε, συνέχισε: «Το φαντάζεσαι, απ' την πρώτη κιόλας μέρα που ο Ξέρεις-Ποιος εξαφανίστηκε, οι Μαγκλ να μάθουν τα πάντα για όλους εμάς! Τουλάχιστον, Ντάμπλντορ, ελπίζω ο Ξέρεις-Ποιος να έχει πραγματικά εξαφανιστεί...»

«Όλα δείχνουν πως ναι», αποκρίθηκε εκείνος. «Κι έχουμε σοβαρούς λόγους να είμαστε τόσο ενθουσιασμένοι. Μήπως θέλεις μια καραμέλα λεμόνι;»

«Μια... τι;»

«Μια καραμέλα λεμόνι. Είναι μια λιχουδιά των Μαγκλ που πολύ μ' αρέσει...»

«Όχι, ευχαριστώ», είπε στεγνά η καθηγήτρια, σαν να ήθελε να δείξει πως η στιγμή δεν της φαινόταν κατάλληλη για καραμέλες λεμόνι. «Όπως έλεγα, όμως, ακόμη κι αν ο Ξέρεις-Ποιος έχει πραγματικά εξαφανιστεί...»

«Αγαπητή μου καθηγήτρια», τη διέκοψε ο Ντάμπλντορ, «είμαι σίγουρος πως ένα τόσο λογικό πλάσμα σαν εσένα δε θα πρέπει να δυσκολεύεται να τον πει με το αληθινό του όνομα; Όλα αυτά τα “Ξέρεις-Ποιος” είναι ανοησίες. Εδώ κι έντεκα ολόκληρα χρόνια προσπαθώ να πείσω τους δικούς μας να τον λένε με το πραγματικό του όνομα: Βόλντεμορτ!»

Στο άκουσμα του ονόματος, η καθηγήτρια έκανε μια τρομαγμένη κίνηση προς τα πίσω, αλλά ο Ντάμπλντορ, που ξεδίπλωνε άλλη μια καραμέλα λεμόνι, δε φάνηκε να το προσέχει.

«Δημοουργείται τόση σύγχυση όταν λέμε ο Ξέρεις-Ποιος κι άλλα παρόμοια», συνέχισε ο Ντάμπλντορ. «Εγώ προσωπικά δε

βρήκα ποτέ τον παραμικρό λόγο να μην τον λέω με το όνομά του: Βόλντεμορτ».

«Το ξέρω αυτό», αποκρίθηκε η καθηγήτρια, κι ο τόνος της φωνής της έδειχνε αγανάκτηση ανάκατη με θαυμασμό. «Εσύ, όμως, είσαι διαφορετικός. Όλοι ξέρουν πως ήσουν ο μόνος τον οποίο ο Ξέρεις-Ποιος... εντάξει, ο Βόλντεμορτ, φοβόταν!»

«Με κολακεύεις», αποκρίθηκε ψύχραιμα ο Ντάμπλντορ. «Ο Βόλντεμορτ έχει δύναμη που εγώ δε θ' αποκτήσω ποτέ».

«Μόνο επειδή είσαι μεγαλόψυχος και δε θέλεις να την αποκτήσεις...»

«Ευτυχώς που είναι σκοτάδι», παρατήρησε ο Ντάμπλντορ. «Γιατί έχω γίνει κατακόκκινος κι αυτό έχει να μου συμβεί από τότε που η κυρία Πόμφρι μου είπε πόσο της άρεσε ο σκούφος μου...»

Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ έριξε άλλη μια διαπεραστική ματιά στον Ντάμπλντορ και μετά είπε: «Οι κουκουβάγιες δεν είναι τίποτα μπροστά στις φήμες που πετάνε τριγύρω. Ξέρεις τι λένε όλοι σχετικά με το γιατί εξαφανίστηκε ο Βόλντεμορτ; Δηλαδή, τι ήταν αυτό που τελικά τον σταμάτησε;»

Ήταν φανερό τώρα πως η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ είχε πια φτάσει ακριβώς στο σημείο το οποίο ήθελε να κουβεντιάσει, στο λόγο που την είχε κάνει να καθίσει επάνω σ' ένα σκληρό φράχτη μια ολόκληρη μέρα, γιατί ποτέ, ούτε σαν γάτα ούτε σαν γυναίκα, δεν είχε κοιτάξει τον Ντάμπλντορ με τόσο διαπεραστικό βλέμμα. Ήταν επίσης φανερό πως δε σκόπευε να πιστέψει αυτά που έλεγαν όλοι, αν ο Ντάμπλντορ δεν τη βεβαίωνε πως ήταν αλήθεια. Εκείνος, όμως, ξεδίπλωνε άλλη μια καραμέλα λεμόνι και δεν απαντούσε.

«Όλοι λένε», συνέχισε η καθηγήτρια, «πως χτες βράδυ ο Βόλντεμορτ εμφανίστηκε ξαφνικά στη συνοικία Γκόντρικ. Πως πήγε εκεί για να βρει τους Πότερ. Οι φήμες λένε πως η Λίλι κι ο Τζέιμς Πότερ είναι... είναι... νεκροί».

Ο Ντάμπλντορ χαμήλωσε σιωπηλά το κεφάλι του. Η καθηγήτρια ΜακΓκόνναγκαλ έπνιξε με δυσκολία ένα επιφώνημα τρόμου.

«Η Λίλι κι ο Τζέιμς...» είπε. «Δεν μπορώ να το πιστέψω... Δε θέλω να το πιστέψω! Αχ, Άλμπους!»

Ο Ντάμπλντορ άπλωσε το χέρι του και τη χάιδεψε απαλά στον ώμο.

«Ξέρω... ξέρω...» είπε θλιμμένα.

Η φωνή της καθηγήτριας έτρεμε, καθώς συνέχιζε: «Άκουσα όμως κι άλλες φήμες... Λένε πως ο Βόλντεμορτ προσπάθησε να σκοτώσει και το γιο των Πότερ, τον Χάρι. Αλλά δεν τα κατάφερε! Δεν μπόρεσε να σκοτώσει αυτό το μικρό αγόρι... Κανείς δεν ξέρει το πώς και το γιατί, αλλά όλοι λένε πως, από τη στιγμή που δεν μπόρεσε να σκοτώσει τον Χάρι Πότερ, ο Βόλντεμορτ έχασε τη δύναμή του! Και γι' αυτό εξαφανίστηκε».

Ο Ντάμπλντορ ένευσε καταφατικά με το κεφάλι.

«Είναι... είναι αλήθεια;» ρώτησε τρέμοντας η καθηγήτρια. «Έπειτα απ' όσα έκανε... τους ανθρώπους που σκότωσε... ο Βόλντεμορτ δεν κατάφερε να σκοτώσει αυτό το αγοράκι; Είναι απίστευτο... το μόνο πλάσμα που μπόρεσε να τον σταματήσει! Μα πώς σώθηκε ο Χάρι;»

«Μπορούμε να κάνουμε μόνο υποθέσεις», αποκρίθηκε ο Ντάμπλντορ. «Ίσως να μην το μάθουμε ποτέ».

Η καθηγήτρια ΜακΓκόνναγκαλ έβγαλε ένα δαντελένιο μαντιλάκι και σκούπισε τα μάτια της κάτω από τα γυαλιά. Ο Ντάμπλντορ αναστέναξε βαθιά, ενώ έβγαλε απ' την τσέπη του ένα μεγάλο χρυσό ρολόι και το κοίταξε. Ήταν ένα πολύ περίεργο ρολόι, γιατί είχε δώδεκα δείκτες και καθόλου αριθμούς. Στη θέση των αριθμών υπήρχαν μικροί πλανήτες. Παρ' όλα αυτά, τουλάχιστον ο Ντάμπλντορ θα πρέπει να έβγαζε νόημα, γιατί το έβαλε στην τσέπη του και είπε: «Ο Χάγκριντ άργησε. Φαντάζομαι πως αυτός θα σου είπε ότι άπόψε θα ερχόμουν εδώ».

«Ναι», αποκρίθηκε η καθηγήτρια. «Κι εγώ φαντάζομαι πως

δε σκοπεύεις να μου πεις για ποιο λόγο βρίσκεσαι απόψε εδώ;»

«Και βέβαια θα σου πω. Ήρθα για να φέρω τον Χάρι στο θείο και στη θεία του. Πλέον είναι οι μόνοι συγγενείς που έχει».

«Δεν μπορεί να εννοείς... αποκλείεται να εννοείς αυτούς που μένουν εδώ!» φώναξε η ΜακΓκόναγκαλ, ενώ πεταγόταν όρθια κι έδειχνε με τεντωμένο δάχτυλο το σπίτι με τον αριθμό 4. «Ντάμπλντορ, αυτό δεν πρέπει να το κάνεις! Δεν είχα τι άλλο να κάνω και τους παρακολουθούσα όλη μέρα. Δύσκολα θα μπορούσες να βρεις δυο ανθρώπους που να μη μοιάζουν καθόλου μ' εμάς! Κι έχουν κι ένα γιο... ένα γιο που δεν περιγράφεται! Όταν τον έβγαλε βόλτα η μητέρα του, ούρλιαζε συνέχεια και χτυπιόταν για να του πάρει γλυκά. Ο Χάρι Πάτερ να 'ρθει να ζήσει εδώ;»

«Είναι το καλύτερο μέρος γι' αυτόν», αποκρίθηκε ψυχραιμα ο Ντάμπλντορ. «Αργότερα, όταν μεγαλώσει λίγο, ο θείος κι η θεία του θα μπορέσουν να του τα εξηγήσουν όλα. Τους έχω γράψει ένα γράμμα».

«Γράμμα;» επανέλαβε η καθηγήτρια, ενώ καθόταν πάλι στο φράχτη. «Αλήθεια, Ντάμπλντορ, φαντάζεσαι πως όλη αυτή η ιστορία μπορεί να εξηγηθεί μ' ένα γράμμα; Αυτοί οι άνθρωποι ποτέ δε θα μπορέσουν να καταλάβουν τον Χάρι. Θα είναι διάσημος... θα γίνει θρύλος... Εγώ προσωπικά δε θα παραξενευτώ καθόλου αν η σημερινή μέρα καθιερωθεί ως Ημέρα Χάρι Πότερ! Θα γραφτούν βιβλία γι' αυτόν και κάθε παιδί στον κόσμο μας θα ξέρει τ' όνομά του!»

«Ακριβώς!» τη διέκοψε ο Ντάμπλντορ, κοιπάζοντάς την αυστηρά πάνω απ' τους μισούς φακούς των γυαλιών του. «Κι όλα αυτά είναι κάτι περισσότερο από αρκετά, για να πάρουν αέρα τα μυαλά κάθε μικρού αγοριού. Ο Χάρι θα γίνει διάσημος προτού καν μπορέσει να μιλήσει και να περπατήσει! Διάσημος για κάτι που δε θα μπορεί ούτε να θυμηθεί! Δεν καταλαβαίνεις ότι είναι καλύτερα γι' αυτόν να μεγαλώσει μακριά απ' όλα αυτά, ώσπου να μπορέσει να τα αντιμετωπίσει με ψυχραιμία;»

Η καθηγήτρια άνοιξε το στόμα της, άλλαξε γνώμη, ξεροκατάπια και είπε: «Ναι... ναι, βέβαια, έχεις δίκιο. Πώς, όμως, θα 'ρθει εδώ ο μικρός, Ντάμπλντορ;» Κι έριξε μια ματιά γεμάτη υποψία στο μανδύα του, σαν να έλεγε πως ο Χάρι ήταν κρυμμένος κάτω από αυτόν.

«Ο Χάγκριντ θα τον φέρει».

«Το βρίσκεις σωστό να εμπιστευτείς στον Χάγκριντ κάτι τόσο σημαντικό;»

«Θα εμπιστευόμουν στον Χάγκριντ ακόμη και τη ζωή μου».

«Δε λέω πως δεν έχει τις καλύτερες προθέσεις», παραδέχτηκε απρόθυμα η καθηγήτρια, «αλλά ο Χάγκριντ είναι συχνά απρόσεκτος. Έχει τη συνήθεια να... Α! Τι ήταν αυτό;»

Κάτι σαν σιγανό μουγκρητό έσπασε τη σιωπή γύρω τους. Άρχισε να δυναμώνει, καθώς κι οι δυο κοιτούσαν δεξιά κι αριστερά στο δρόμο, προσπαθώντας να διακρίνουν τα φώτα κάποιου αμαξιού που πλησίαζε. Το μουγκρητό δυνάμωνε. Τώρα ήταν φανερό πως ερχόταν από πάνω. Καθώς κι οι δυο σήκωσαν τα μάτια τους ψηλά, μια τεράστια μοτοσικλέτα φάνηκε να αιωρείται στον αέρα. Άρχισε να κατεβαίνει γρήγορα και φρενάρισε μπροστά τους.

Η μοτοσικλέτα ήταν τεράστια, αλλά ο οδηγός της ακόμη πιο τεράστιος. Ήταν τουλάχιστον δυο φορές πιο ψηλός από έναν κανονικό άνθρωπο και πέντε φορές πιο φαρδύς. Κι ήταν όχι μόνο τεράστιος, αλλά κι άγριος στην όψη, με τα μακριά και μπερδεμένα μαύρα μαλλιά και γένια του, που έκρυβαν σχεδόν όλο το πρόσωπό του, τις παλάμες του μεγάλες σαν φτυάρια και τα πόδια του, μέσα σε μαύρες μπότες, να μοιάζουν σαν μικρά δελφίνια. Στα χοντρά και μυώδη μπράτσα του κρατούσε ένα δέμα τυλιγμένο σε κουβέρτα.

«Χάγκριντ!» είπε μ' ανακούφιση ο Ντάμπλντορ. «Επιτέλους! Και πού βρήκες αυτή τη μοτοσικλέτα;»

«Τη δανείστηκα, κύριε Ντάμπλντορ», αποκρίθηκε ο γίγαντας,

ξεκαβαλικεύοντας προσεκτικά. «Ο νεαρός Σείριος Μπλακ μου τη δάνεισε. Όσο για το μικρό, σας τον έφερα».

«Χωρίς προβλήματα, ελπίζω;»

«Χωρίς, κύριε. Το σπίτι ήταν σχεδόν κατεστραμμένο, αλλά κατάφερα να τον βγάλω απ' τα ερείπια προτού έρθουν οι Μαγκλ. Κι αποκοιμήθηκε στην αγκαλιά μου, καθώς πετούσαμε πάνω απ' το Μπρίστολ».

Ο Ντάμπλντορ κι η καθηγήτρια έσκυψαν μαζί πάνω απ' το δέμα με τις κουβέρτες. Μέσα μόλις διακρινόταν ένα αρσενικό μωρό, που κοιμόταν βαθιά. Στο μέτωπό του, κάτω από ένα τσουλούφι κατάμαυρα μαλλιά, φαινόταν καθαρά ένα σημάδι με περιέργο σχήμα, σαν κεραυνός!

«Εκεί τον...;» ρώτησε η καθηγήτρια.

«Ναι», αποκρίθηκε ο Ντάμπλντορ. «Θα έχει αυτό το σημάδι για πάντα».

«Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα, Ντάμπλντορ;»

«Και να μπορούσα, δε θα το έκανα. Τα σημάδια είναι καμιά φορά χρήσιμα. Κι εγώ έχω ένα πάνω στο αριστερό μου γόνατο, που είναι ένας τέλειος χάρτης του μετρό του Λονδίνου. Λοιπόν, δώσ' τον μου τώρα, Χάγκριντ. Καλύτερα να τελειώνουμε μ' αυτή την υπόθεση».

Ο Ντάμπλντορ πήρε τον κοιμισμένο Χάρι στην αγκαλιά του και γύρισε προς το σπίτι των Ντάρολι.

«Επιτρέπεται να... μπορώ να τον αποχαιρετήσω;» ρώτησε διαστακτικά ο Χάγκριντ.

Μετά έσκυψε το τεράστιο κι αχτένιστο κεφάλι του επάνω στο μωρό και του 'δωσε ένα απαλό φιλί. Ταυτόχρονα άφησε να του ξεφύγει ένα δυνατό μουγκρητό, σαν του λαβωμένου σκυλιού.

«Σζςς!» τον μάλωσε ψιθυριστά ο Ντάμπλντορ. «Θα ξυπνήσεις τους Μαγκλ!»

«Σ-σ-συγγνώμη», τραύλισε κλαίγοντας ο Χάγκριντ, καθώς σκούπιζε το πρόσωπό του μ' ένα τεράστιο καρό μαντίλι. «Αλλά

δεν... δεν το αντέχω! Ο καημένος ο Τζέιμς... κι η Λίλι... νεκροί... κι ο ορφανός Χάρι να ζήσει με τους Μαγκλ!»

«Ναι, ναι, πολύ δυσάρεστο... Αλλά σύνελθε, Χάγκριντ, γιατί θα μας προδώσεις», ψιθύρισε η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ χτυπώντας τον παρηγορητικά στον ώμο, ενώ ο Ντάμπλντορ δρασκελίζει το χαμηλό φράχτη και προχωρούσε για την εξώπορτα του σπιτιού των Ντάρσλι. Φτάνοντας εκεί, ακούμπησε απαλά τον Χάρι στο σκαλοπάτι, έβγαλε έναν κλειστό φάκελο απ' το μανδύα του, τον σερέωσε ανάμεσα στις κουβέρτες και ξαναγύρισε κοντά στους άλλους δύο. Για ένα ολόκληρο λεπτό κι οι τρεις έμειναν ακίνητοι, κοιτάζοντας το μικρό δέμα. Οι ώμοι του Χάγκριντ τραντάζονταν από σιωπηλούς λυγμούς. Η καθηγήτρια ανοιγόκλεινε συνέχεια τα μάτια της για να συγκρατήσει τα δάκρυα κι η ζωηρή λάμψη στο βλέμμα του Ντάμπλντορ είχε εξαφανιστεί.

«Λοιπόν», είπε κατόπιν ο Ντάμπλντορ, «έγινε κι αυτό. Δεν υπάρχει πια λόγος να μένουμε άλλο εδώ. Πάμε καλύτερα να βρούμε αυτούς που το γιορτάζουν ακόμη...»

«Ναι, βέβαια», συμφώνησε βραχνά ο Χάγκριντ. «Εγώ, όμως, δεν μπορώ να 'ρθω. Πρέπει να πάω πίσω τη μοτοσικλέτα του Σείριου... Καληνύχτα, κυρία καθηγήτρια... Καληνύχτα, καθηγητή Ντάμπλντορ...»

Σκουπίζοντας για άλλη μια φορά τα βουρκωμένα μάτια του με το μανίκι του, ο Χάγκριντ καβάλησε τη μοτοσικλέτα κι έβαλε μπροστά τη μηχανή. Μ' ένα δυνατό μουγκρητό, η μοτοσικλέτα υψώθηκε στον αέρα και σε λίγο χάθηκε στο σκοτεινό ουρανό.

«Θα τα ξαναπούμε σύντομα, καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ», είπε ο Ντάμπλντορ.

Αντί για άλλη απάντηση, εκείνη ένευσε καταφατικά με το κεφάλι.

Ο Ντάμπλντορ γύρισε κι άρχισε να προχωρεί προς το βάθος του δρόμου. Όταν έφτασε στη γωνία, έβγαλε απ' την τσέπη του τον ασημένιο σθηστήρα. Τον πάτησε μια φορά και δώδεκα λάμπες

άναψαν αμέσως, έτσι που η οδός Πριβέτ φωτίστηκε κι εκείνος πρόλαβε να δει μια γκρίζα γάτα να εξαφανίζεται πίσω απ' την άλλη γωνία. Το δέμα με τις κουβέρτες διακρινόταν καθαρά στο σκαλοπάτι του σπιτιού με τον αριθμό 4.

«Καλή τύχη, Χάρι», μουρμούρισε ο Ντάμπλντορ. Μετά γύρισε, τίναξε προς τα πίσω το μανδύα του κι εξαφανίστηκε.

Μια ανάλαφρη αύρα κούνησε τις άκρες των φύλλων στους θάμνους των κήπων όλων των σπιτιών της οδού Πριβέτ, ενός ήσυχου, συνοικιακού δρόμου, όπου κανείς δε θα περίμενε ποτέ να συμβούν ασυνήθιστα πράγματα. Ο μικρός Χάρι Πότερ άλλαξε πλευρό μέσα στις κουβέρτες του, αλλά χωρίς να ξυπνήσει. Το μικρό χεράκι του ακούμπησε το γράμμα και το έσφιξε δυνατά, ενώ συνέχισε να κοιμάται χωρίς να ξέρει πως ήταν ξεχωριστός, πως ήταν διάσημος: χωρίς να ξέρει πως σε λίγες ώρες θα ξυπνούσε απ' την κραυγή τρόμου της κυρίας Ντάρσλι, καθώς θ' άνοιγε την εξώπορτα για να πάρει μέσα την εφημερίδα, και χωρίς –ευτυχώς– να ξέρει πως θα περνούσε τα επόμενα δέκα χρόνια με τις τσιμπιές και τις κλοτσιές του ξαδέλφου του Ντάντλι... Αλλά, προπαντός, χωρίς να ξέρει πως εκείνη τη στιγμή σ' όλα τα μέρη της χώρας άνθρωποι που είχαν συναντηθεί κρυφά σήκωναν ψηλά τα ποτήρια τους κι έλεγαν: «Στην υγεία του Χάρι Πότερ, του παιδιού που σώθηκε!»

Το τζάμι που εξαφανίστηκε

Σχεδόν δέκα χρόνια έχουν περάσει από τη μέρα που οι Ντάρσλι βρήκαν τον ανιψιό τους στην εξώπορτα του σπιτιού τους. Η οδός Πριβέτ, όμως, δεν έχει αλλάξει καθόλου. Ο ήλιος φωτίζει τους ίδιους μικρούς και περιποποιημένους κήπους, κάνοντας τη χάλκινη πλάκα με τον αριθμό 4 στην εξώπορτα του σπιτιού των Ντάρσλι να γυαλίζει. Αργότερα ο ήλιος γλιστράει αργά στο σαλόνι τους, σχεδόν απaráλλαχτο όπως εκείνη τη μοιραία νύχτα, όταν ο κύριος Ντάρσλι είχε ακούσει στις ειδήσεις για τις κουκουβάγιες. Μόνο οι φωτογραφίες στο ράφι επάνω απ' το τζάκι δείχνουν καθαρά πόσο πολύς καιρός έχει περάσει: τότε οι φωτογραφίες έδειχναν ένα παχύ αγοράκι, με κοστούμια και καπέλα σε διάφορα χρώματα. Ο Ντάντλι Ντάρσλι, όμως, δεν ήταν πια μωρό και τώρα οι φωτογραφίες έδειχναν ένα μεγαλόσωμο ξανθό αγόρι, άλλοτε καβάλα στο πρώτο του ποδήλατο, άλλοτε στο λούνα παρκ, άλλοτε να παίζει στο κομπιούτερ με τον πατέρα του κι άλλοτε να το σφίγγει η μητέρα του στην αγκαλιά της. Σ' όλο το δωμάτιο, όμως, δεν υπήρχε το παραμικρό που να δηλώνει πως κι ένα άλλο αγόρι κατοικούσε εκεί.

Κι όμως, ο Χάρι Πότερ ζούσε ακόμη σ' αυτό το σπίτι. Κοιμόταν βέβαια τώρα, αλλά όχι για πολλή ώρα ακόμη. Η θεία του, η Πετούνια, είχε ξυπνήσει κι η δική της στριγκιά φωνή ήταν ο πρώτος θόρυβος που ακούστηκε εκείνη τη μέρα.

«Ξύπνα! Τώρα αμέσως! Σήκω πάνω!»

Ο Χάρι ξύπνησε απότομα. Η θεία του ξαναχτύπησε την πόρτα.

«Ξύπνα, είπα!» φώναξε.

Ο Χάρι την άκουσε στη συνέχεια να προχωρεί προς την κουζίνα και να βάζει το τηγάνι επάνω στο ηλεκτρικό μάτι. Μισοκοιμισμένος ακόμη, γύρισε ανάσκελα και προσπάθησε να θυμηθεί το όνειρο που έβλεπε πριν ξυπνήσει. Ήταν ένα ωραίο όνειρο: κάτι για μια μοτοσυκλέτα που πετούσε... Κι ήταν σχεδόν απόλυτα σίγουρος πως είχε δει κι άλλες φορές αυτό το όνειρο.

Η θεία του, όμως, είχε έρθει πάλι στην πόρτα.

«Σηκώθηκες, επιτέλους;» του φώναξε.

«Σχεδόν», αποκρίθηκε ο Χάρι.

«Κουνήσου, λοιπόν! Θέλω να 'ρθεις στην κουζίνα να προσέχεις το μπέικον. Και μην τολμήσεις να τ' αφήσεις να καεί. Τα θέλω όλα τέλεια στα γενέθλια του Ντάντλι!»

Ο Χάρι βόγκηξε απελπισμένος.

«Τι είπες;» φώναξε η θεία Πετούνια.

«Τίποτα, τίποτα...»

Τα γενέθλια του Ντάντλι! Πώς μπορούσε να τα ξεχάσει; Ο Χάρι σηκώθηκε αργά απ' το κρεβάτι κι άρχισε να ψάχνει για κάλτσες. Βρήκε ένα ζευγάρι κάτω απ' το κρεβάτι του και, αφού έδιωξε από πάνω τους μian αράχνη, τις φόρεσε. Ο Χάρι είχε πια συνηθίσει τις αράχνες, γιατί η μικρή αποθήκη κάτω απ' τη σκάλα ήταν γεμάτη απ' αυτές. Εκεί κοιμόταν.

Αφού ντύθηκε, ο Χάρι διέσχισε το χολ και μπήκε στην κουζίνα. Το τραπέζι σχεδόν δε φαινόταν κάτω απ' τα πακέτα με τα δώρα για τον Ντάντλι. Ήταν φανερό πως ο Ντάντλι είχε πάρει και το καινούργιο κομπιούτερ που ήθελε και τη δεύτερη συσκευή τηλεόρασης και το σπορ ποδήλατο. Τώρα για ποιο λόγο ο Ντάντλι ήθελε σπορ ποδήλατο ήταν κάτι που παρέμενε μεγάλο μυστήριο για τον Χάρι, γιατί ο Ντάντλι ήταν πολύ παχύς και μισούσε κάθε είδους σωματική άσκηση. Εκτός, βέβαια, αν σωματική

άσκηση σήμαινε το να δέρνει κάποιον! Απ' όλους, ο Ντάντλι προτιμούσε να δέρνει τον ξάδελφό του, τον Χάρι, μολονότι σπάνια κατάφερνε να τον πιάσει. Μπορεί να μην του φαινόταν, αλλά ο Χάρι ήταν πολύ γρήγορος.

Ίσως η εμφάνισή του να είχε σχέση με το ότι ζούσε και κοιμόταν σε μια σκοτεινή αποθήκη, αλλά ο Χάρι ήταν πάντα μικροκαμωμένος κι αδύνατος για την ηλικία του. Έδειχνε, μάλιστα, ακόμη πιο μικρόσωμος κι αδύνατος, γιατί φορούσε πάντα παλιά ρούχα του Ντάντλι, κι ο Ντάντλι ήταν τουλάχιστον τέσσερις φορές πιο μεγαλόσωμος απ' αυτόν. Ο Χάρι είχε λεπτό πρόσωπο, κοκαλιάρικα γόνατα, μαύρα μαλλιά και λαμπερά πράσινα μάτια. Φορούσε γυαλιά με στρογγυλούς φακούς, στερεωμένα εδώ κι εκεί με σελοτέιπ, γιατί έσπαγαν κάθε φορά που ο Ντάντλι του έδινε μια γροθιά στη μύτη. Το μόνο πράγμα που άρεσε στον Χάρι απ' την εμφάνισή του ήταν το λεπτό σημάδι σε σχήμα κεραυνού που είχε στο μέτωπό του. Το είχε σ' όλη του τη ζωή κι η πρώτη ερώτηση που θυμόταν να έχει κάνει στη θεία του Πετούνια ήταν για το πώς είχε αποκτήσει το σημάδι.

«Στο αυτοκινητιστικό δυστύχημα που σκοτώθηκαν οι γονείς σου», του είχε απαντήσει. «Και μην κάνεις ερωτήσεις!»

Μην κάνεις ερωτήσεις. Αυτός ήταν ο πρώτος κανόνας για μια ήσυχη ζωή με τους Ντάρσλι.

Ο θείος Βέρνον μπήκε στην κουζίνα, ενώ ο Χάρι γύριζε το μπέικον στο τηγάνι.

«Χτένισε τα μαλλιά σου!» του φώναξε, αντί για καλημέρα.

Περίπου μια φορά την εβδομάδα, ο θείος Βέρνον σήκωνε το βλέμμα του απ' την εφημερίδα του και φώναζε πως ο Χάρι ήθελε κούρεμα. Στη σύντομη ζωή του, ο Χάρι θα πρέπει να είχε κουρευτεί πιο πολλές φορές απ' όσες όλα τα παιδιά της τάξης του μαζί, αλλά αυτό δεν ωφελούσε σε τίποτα, γιατί τα μαλλιά του φύτρωναν πάντα ακατάστατα.

Ο Χάρι τηγάνιζε τ' αβγά, όταν ο Ντάντλι μπήκε στην κουζίνα

μαζί με τη μητέρα του. Ήδη από τώρα, ο Ντάντλι έμοιαζε πολύ στον πατέρα του. Είχε το ίδιο φαρδύ και ροδαλό πρόσωπο, σχεδόν καθόλου λαιμό, μικρά και ξεπλυμένα γαλάζια μάτια και πυκνά, ίσια και ξανθά μαλλιά, που σκέπαζαν ολόκληρο το χοντρό κεφάλι του. Η θεία Πετούνια συχνά έλεγε πως ο Ντάντλι έμοιαζε με μικρό άγγελο. Ο Χάρι, όμως, συχνά σκεφτόταν πως ο Ντάντλι έμοιαζε με γουρούνι που φοράει ξανθιά περούκα.

Ο Χάρι έβαλε τα πιάτα με τ' αβγά και το μπέικον στο τραπέζι, κάτι όχι εύκολο, γιατί υπήρχε ελάχιστος ελεύθερος χώρος. Στο μεταξύ ο Ντάντλι είχε μετρήσει τα δώρα του και το πρόσωπό του έδειχνε απογοήτευση.

«Τριάντα έξι», είπε, κοιτάζοντας τον πατέρα και τη μητέρα του. «Δύο λιγότερα από πέρσιν».

«Μα, χρυσό μου, δε μέτρησες το δώρο της θείας Μαρτζ», απάντησε η θεία Πετούνια. «Να το, εδώ είναι, κάτω απ' αυτό το μεγάλο δώρο απ' τη μαμά και τον μπαμπά».

«Καλά, τριάντα επτά, λοιπόν», είπε ο Ντάντλι. Το πρόσωπό του είχε γίνει κατακόκκινο. Ο Χάρι, προαισθανόμενος πως σε λίγο έρχεται καταιγίδα, άρχισε να καταπίνει αμάσπια το μπέικον και τ' αβγά του, από φόβο μήπως ο Ντάντλι αναποδογυρίσει το τραπέζι.

Φαίνεται, όμως, πως κι η θεία Πετούνια είχε μυριστεί τον κίνδυνο, γιατί είπε βιαστικά: «Και θα σου πάρουμε άλλα δύο δώρα, όταν βγούμε αργότερα για ψώνια. Πώς σου φαίνεται αυτό, χρυσό μου; Δύο δώρα ακόμη! Εντάξει;»

Ο Ντάντλι σκέφτηκε για μια στιγμή, πράγμα ολοφάνερα δύσκολο γι' αυτόν. Μετά είπε αργά: «Τότε θα έχω τριάντα... τριάντα...»

«Τριάντα εννέα, άγγελέ μου», συμπλήρωσε η θεία Πετούνια.

«Α!» Ο Ντάντλι έπεσε βαρύς στην καρέκλα του κι άρπαξε το πιο κοντινό πακέτο. «Εντάξει, τότε», είπε.

Ο θεός Βέρνον χαμογέλασε.

«Ο μικρός δε θέλει να χάσει καμιά ευκαιρία! Σαν τον μπαμπά του! Μπράβο, Ντάντλι μου!» είπε ανακατώνοντας τα μαλλιά του γιου του.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο κι η θεία Πετούνια πήγε να το σηκώσει. Ο θεός Βέρνον κι ο Χάρι παρακολουθούσαν σιωπηλοί τον Ντάντλι να ξεδιπλώνει το σπορ ποδήλατο, μια βιντεοκάμερα, ένα αεροπλάνο με τηλεκοντρόλ, δεκαέξι καινούργια παιχνίδια για κομπιούτερ και μίαν αυτόματη φωτογραφική μηχανή. Καθώς έσχιζε το περιτύλιγμα από ένα χρυσό ρολόι, η θεία Πετούνια ξαναγύρισε, δείχνοντας ταυτόχρονα θυμωμένη κι ανήσυχη.

«Άσχημα νέα, Βέρνον», είπε στον άντρα της. «Η κυρία Φιγκ έσπασε το πόδι της. Και δεν μπορεί να τον πάρει...» Κι έδειξε τον Χάρι με μια κίνηση του κεφαλιού της.

Στο άκουσμα αυτών των λόγων, το στόμα του Ντάντλι άνοιξε από φρίκη, αλλά η καρδιά του Χάρι αναπήδησε από χαρά. Κάθε χρόνο, στα γενέθλια του Ντάντλι, οι γονείς του τον πήγαιναν μαζί μ' ένα φίλο του να διασκεδάσουν όλη μέρα έξω: πάρκο, ζωολογικό κήπο, χάμπουργκερ και κινηματογράφο. Κάθε χρόνο αυτή τη μέρα ο Χάρι πήγαινε στον κήπο της κυρίας Φιγκ, μιας μισότρελης γριάς που ζούσε δυο δρόμους παρακάτω. Ο Χάρι μισούσε αυτό το σπίτι, όχι μόνο γιατί μύριζε βραστό λάχανο, αλλά και γιατί η κυρία Φιγκ τον υποχρέωνε να κοιτάζει τα άλμπουμ με τις φωτογραφίες απ' όλες τις γάτες που είχε στη ζωή της.

«Και τώρα τι θα κάνουμε;» φώναξε έξαλλη η θεία Πετούνια, κοιτώντας τον Χάρι λες κι αυτός είχε σχεδιάσει το ατύχημα. Ο Χάρι ήξερε πως έπρεπε να λυπάται που η κυρία Φιγκ είχε σπάσει το πόδι της, αλλά αυτό δεν του ήταν καθόλου εύκολο, όταν σκεφτόταν πως θα περνούσε τώρα ένας ολόκληρος χρόνος προτού χρειαστεί να δει πάλι τις φωτογραφίες του Ασπρούλη, του Μαυρούλη, του Γκρίζου και της Πιτσιλωτής.

«Μπορούμε να ζητήσουμε από την αδελφή μου, τη Μαρτζ, να τον κρατήσει», πρότεινε ο θείος Βέρνον.

«Μη λες ανοπίσεις. Αφού ξέρεις πόσο τον αντιπαθεί».

Οι Ντάρσλι συχνά μιλούσαν για τον Χάρι σαν να μην ήταν μπροστά... ή, μάλλον, σαν να ήταν κάτι το πολύ απδιαστικό, παραδείγματος χάριν μια σαρανταποδαρούσα που δεν μπορούσε να τους καταλάβει.

«Τότε, αυτή η φίλη σου... η... πώς τη λένε; Η Ιβόν!»

«Είναι διακοπές στη Μαγιόρκα».

«Μπορείτε να μ' αφήσετε εδώ», πρότεινε ο Χάρι, προσπαθώντας να μη δείξει την ελπίδα που πλημμύριζε την καρδιά του (γιατί θα μπορούσε να δει ό,τι ήθελε στην τηλεόραση κι ίσως και να παίξει με το κομπιούτερ του Ντάντλι).

Ακούγοντάς τον, το πρόσωπο της θείας Πετούνια πήρε μια έκφραση σαν να είχε δαγκώσει λεμόνι.

«Και να γυρίσω μετά σ' ένα σπίτι άνω-κάτω!» φώναξε.

«Υπόσχομαι να μην το ανατινάξω», είπε πειραγμένος ο Χάρι, αλλά κανείς πια δεν τον πρόσεχε.

«Νομίζω πως μπορούμε να τον πάρουμε μαζί μας στο ζωολογικό κήπο... και να τον αφήσουμε να περιμένει στο αυτοκίνητο», είπε κατόπιν η θεία Πετούνια.

«Το αμάξι είναι καινούργιο!» αποκρίθηκε ο θείος Βέρνον. «Δεν τον αφήνω να κάτσει μέσα μόνος του!»

Εκείνη τη στιγμή ο Ντάντλι άρχισε ξαφνικά να κλαίει. Η αλήθεια ήταν πως δεν έκλαιγε πραγματικά. Είχε πάψει να κλαίει εδώ και χρόνια. Ήξερε πως, αν ζάρωνε το πρόσωπό του κι ούρλιαζε δυνατά, η μητέρα του θα του έκανε οποιοδήποτε χατίρι.

«Χρυσό μου αγοράκι, μην κλαις, η μαμά δε θα τον αφήσει να χαλάσει τη μέρα σου!» είπε αμέσως η θεία Πετούνια, αγκαλιάζοντας το γιο της.

«Δε... θελω... να 'ρθει... μαζί μας!» φώναξε ο Ντάντλι ανάμεσα στους ψεύτικους λυγμούς του. «Γιατί... χαλάει... την παρέα».

Κι έριξε ένα μοχθηρό βλέμμα στον Χάρι πάνω από τα μπράτσα της μητέρας του.

Σχεδόν αμέσως χτύπησε το κουδούνι.

«Αχ, Θεέ μου, ήρθαν κιόλας!» φώναξε η θεία Πετούνια.

Λίγες στιγμές αργότερα ο στενός φίλος του Ντάντλι, ο Πιρς Πόλκις, μπήκε μέσα με τη μητέρα του. Ο Πιρς ήταν ένα αδύνατο αγόρι με πρόσωπο σαν του ποντικού. Συνήθως ήταν αυτός που κρατούσε τα χέρια των άλλων παιδιών πίσω απ' την πλάτη τους, όταν ο Ντάντλι τα χτυπούσε με τις γροθιές του. Μόλις τον είδε, ο Ντάντλι σταμάτησε αμέσως τα ψευτοκλάματα.

Μισή ώρα αργότερα ο Χάρι, που ακόμη δεν μπορούσε να πιστέψει στη μεγάλη του τύχη, καθόταν στο πίσω μέρος του αμαξιού των Ντάρσλι, μαζί με τον Ντάντλι και τον Πιρς, και πήγαινε στο ζωολογικό κήπο για πρώτη φορά στη ζωή του. Ο θεός κι η θεία του δεν είχαν μπορέσει να βρουν πού αλλού να τον αφήσουν. Προτού ξεκινήσουν, ο θεός Βέρνον είχε πάρει παράμερα τον Χάρι.

«Σε προειδοποιώ», του είπε, φέρνοντας το χοντρό και κατακόκκινο πρόσωπό του πολύ κοντά στο δικό του, «σε προειδοποιώ, λέω, πως, αν κάνεις τίποτα, έστω και το παραμικρό, θα μείνεις στην αποθήκη από τώρα ως τα Χριστούγεννα!»

«Δε θα κάνω τίποτα», είπε ο Χάρι. «Αλήθεια!»

Αλλά ο θεός Βέρνον δεν τον πίστεψε. Εξάλλου κανείς ποτέ δεν τον πίστευε.

Το πρόβλημα ήταν πως πολλές φορές συνέβαιναν διάφορα περίεργα πράγματα με τον Χάρι. Τους εξηγούσε βέβαια πως δεν ήταν εκείνος που τα προκαλούσε, αλλά αυτό δεν ωφελούσε σε τίποτα.

Μια φορά η θεία Πετούνια, κουρασμένη πια να βλέπει τον Χάρι να γυρίζει απ' τον κουρέα σαν να μην είχε πάει καθόλου εκεί, είχε πάρει ένα ψαλίδι κι είχε κόψει τα μαλλιά του πολύ κοντά, έτσι που να φαίνεται σχεδόν φαλακρός, εκτός απ' τη φράντζα στο μέτωπό του, που την είχε αφήσει για να κρύβει «αυτό το απαί-

σιο σημάδι», όπως έλεγε. Ο Ντάντλι είχε πεθάνει στα γέλια βλέποντας τον Χάρι, ο οποίος έμεινε όλη νύχτα ξάγρυπνος· σκεφτόταν πώς θα τον αντιμετώπιζαν την άλλη μέρα στο σχολείο, όπου τον περιγελούσαν συνέχεια για τα φαρδιά ρούχα και τα στερεωμένα με σελοτέιπ γυαλιά του. Όμως την άλλη μέρα το πρωί ο Χάρι διαπίστωσε πως στη διάρκεια της νύχτας τα μαλλιά του είχαν φυτρώσει και μακρύνει τόσο πολύ, όσο προτού τον κουρέψει σχεδόν γουλί η θεία του την προηγούμενη. Είχε τιμωρηθεί να μείνει κλεισμένος στην αποθήκη του μια ολόκληρη εβδομάδα γι' αυτό, μολονότι μάταια προσπαθούσε να της εξηγήσει πως κι ο ίδιος δεν καταλάβαινε πώς έγινε και ξαναφύτρωσαν τα μαλλιά του τόσο γρήγορα.

Μια άλλη φορά πάλι, η θεία Πετούνια προσπάθησε να του φορέσει ένα απαίσιο παλιό πουλόβερ του Ντάντλι (καφέ με πορτοκαλί βούλες). Όσο όμως πάλευε να το περάσει από το κεφάλι του, τόσο το πουλόβερ έδειχνε να στενεύει, ώπου στο τέλος μόνο ένα κουταβάκι θα μπορούσε να το φορέσει. Η θεία Πετούνια έβγαλε τότε το συμπέρασμα πως θα πρέπει να είχε «μπει» στο πλυτήριο. Έτσι, προς μεγάλη του ανακούφιση, ο Χάρι δεν είχε τιμωρηθεί εκείνη τη φορά.

Κάποια άλλη φορά ο Χάρι είχε μπλέξει πολύ άσχημα επειδή είχε βρεθεί στη σκεπή του κτιρίου που στέγαζε τις σχολικές κουζίνες. Ο Ντάντλι κι η παρέα του τον είχαν πάρει στο κυνήγι, όπως συνήθως. Ξαφνικά, προς μεγάλη κατάπληξη και του ίδιου του Χάρι, είχε βρεθεί επάνω στη σκεπή. Οι Ντάρσλι είχαν πάρει ένα πολύ αυστηρό γράμμα απ' τη δασκάλα του Χάρι, που τους έγραφε πως ο ανιψιός τους σκαρφάλωνε στα σχολικά κτίρια. Το μόνο, όμως, που ο Χάρι είχε προσπαθήσει να κάνει (όπως είχε φωνάξει και στο θείο Βέρνον πίσω απ' την κλειδωμένη πόρτα της αποθήκης του) ήταν να πηδήσει πίσω απ' τους μεγάλους κάδους των σκουπιδιών και να κρυφτεί εκεί. Το πώς είχε βρεθεί στη σκεπή ούτε κι ο ίδιος μπορούσε να το καταλάβει! Υπέθετε πως, ενώ πηδού-

σε, ο αέρας τον είχε παρασύρει και τον είχε ανεβάσει εκεί πάνω.

Σήμερα, όμως, ο Χάρι ήταν αποφασισμένος πως τίποτα δε θα πήγαινε στραβά. Δεν τον πείραζε, μάλιστα, ούτε η παρέα του Ντάντλι και του Πιρς, αφού θα περνούσε τη μέρα του κάπου αλλού εκτός απ' το σχολείο, την αποθήκη που ήταν το δωμάτιό του ή το σπίτι της κυρίας Φιγκ που μύριζε λάχανο.

Ενώ οδηγούσε, ο θείος Βέρνον παραπονιόταν στη θεία Πετούνια. Του άρεσε να παραπονιέται για όλους και για όλα: τους υπαλλήλους στο γραφείο, τον Χάρι, το δημοτικό συμβούλιο της περιοχής, τον Χάρι, την τράπεζα, τον Χάρι κι άλλα πολλά. Σήμερα το πρωί, όμως, παραπονιόταν για τις μοτοσικλέτες.

«...τρέχουν σαν τρελοί, οι αλήτες!» είπε, καθώς μια μοτοσικλέτα τούς προσπέρασε με ταχύτητα.

«Μια φορά είδα ένα όνειρο με μια μοτοσικλέτα», είπε αυθόρμητα ο Χάρι. «Την είδα να πετάει...»

Ο θείος Βέρνον παραλίγο να τρακάρει με το μπροστινό αυτοκίνητο. Έξαλλος από θυμό, γύρισε πίσω το κατακόκκινο πρόσωπό του, που έμοιαζε σαν παντζάρι με μουστάκι, κι ούρλιαξε στον Χάρι: «Οι μοτοσικλέτες δεν πετάνε!»

Ο Ντάντλι κι ο Πιρς χασκογέλασαν.

«Το ξέρω αυτό», του αποκρίθηκε ο Χάρι. «Ένα όνειρο ήταν...»

Από μέσα του, όμως, ευχήθηκε να μην είχε μιλήσει. Γιατί, αν υπήρχε κάτι που οι Ντάρσλι μισούσαν περισσότερο κι από τις ερωτήσεις του, ήταν να μιλά για πράγματα έξω απ' τα συνηθισμένα, έστω κι αν επρόκειτο για κάποιο όνειρο ή για κάποιο φιλμ κινουμένων σχεδίων. Έδειχναν να πιστεύουν πως, αν ο Χάρι καταγινόταν με τέτοια πράγματα, κινδύνευε να του σφηνωθούν επικίνδυνες ιδέες στο μυαλό.

Εκείνο το Σάββατο ήταν ηλιόλουστο κι ο ζωολογικός κήπος ήταν γεμάτος οικογένειες. Οι Ντάρσλι αγόρασαν μεγάλα παγωτά σοκολάτα στον Ντάντλι και στον Πιρς και μετά, επειδή η χαμογελαστή κυρία που τα πουλούσε ρώτησε και τον Χάρι τι ήθε-

λε, αγόρασαν και σ' αυτόν ένα φτηνό παγωτό ξυλάκι. Δεν ήταν κι άσχημο, σκέφτηκε ο Χάρι καθώς το έγλειφε, ενώ όλοι μαζί κοιτούσαν ένα γοριλά που έξυνε το κεφάλι του. Έμοιαζε καταπληκτικά στον Ντάντλι, μόνο που δεν ήταν ξανθός.

Ήταν το καλύτερο πρωινό που είχε περάσει ο Χάρι εδώ και χρόνια. Πρόσχεξε όμως να περπατά λίγο μακριά απ' τους Ντάρσλι, ώστε ο Ντάντλι κι ο Πιρς, που είχαν αρχίσει να βαριούνται λίγο τα ζώα, να μη θυμηθούν ξαφνικά την αγαπημένη τους απασχόληση κι αρχίσουν να τον ξυλοκοπούν. Το μεσημέρι έφαγαν όλοι στο εστιατόριο του ζωολογικού κήπου, όπου ο Ντάντλι έκανε φασαρία επειδή το παγωτό του δεν ήταν αρκετά μεγάλο. Τότε ο θεός Βέρνον του παρήγγειλε ένα δεύτερο κι άφησε τον Χάρι να τελειώσει το μισοφαγωμένο πρώτο.

Αργότερα ο Χάρι έκανε τη σκέψη πως, αφού όλα πήγαιναν τόσο καλά, έπρεπε να το περιμένει πως κάτι θα χαλούσε γρήγορα.

Μετά το μεσημεριανό φαγητό πήγανε όλοι μαζί στο κτίριο με τα φίδια και τ' άλλα ερπετά. Ήταν μισοσκοτεινά κι υγρά εκεί μέσα, με τις φωτισμένες βιτρίνες ολόγυρα στους τοίχους. Πίσω απ' το γυαλί, σε κάθε βιτρίνα, ένα σωρό φίδια και σαύρες γλιστρούσαν αθόρυβα επάνω σε μεγάλες πέτρες και κομμάτια ξύλο. Ο Ντάντλι κι ο Πιρς ήθελαν να δουν μεγάλες, δηλητηριώδεις κόμπρες και τεράστιους πύθωνες. Ο Ντάντλι δεν άργησε να βρει το πιο μεγάλο φίδι απ' όλα: ήταν τόσο μακρύ και χοντρό, που θα μπορούσε να τυλιχτεί δύο φορές γύρω απ' το αμάξι του θείου Βέρνον και να το κάνει φυσαρμόνικα. Για την ώρα, όμως, δεν έδειχνε καμιά απειλητική διάθεση, αφού κοιμόταν βαθιά.

Ο Ντάντλι, με τη μύτη του κολλημένη επάνω στο τζάμι, κοιτούσε τις γυαλιστερές κουλούρες που σχημάτιζε το τεράστιο σώμα του φιδιού.

«Κάν' το να κουνηθεί», γκρίνιαξε στον πατέρα του.

Ο θεός Βέρνον χτύπησε με τα δάχτυλά του το τζάμι, αλλά το φίδι δεν κουνήθηκε.

«Κάν' το πάλι!» επέμεινε ο Ντάντλι. Ο θεϊός Βέρνον ξαναχτύπησε το τζάμι, αλλά το φίδι συνέχισε να κοιμάται.

«Είναι βαρετό», γκρίνιαξε πάλι ο Ντάντλι κι απομακρύνθηκε με συρτά βήματα...

Με τη σειρά του, ο Χάρι στάθηκε μπροστά στο κοιμισμένο φίδι. Δε θα του φαινόταν καθόλου παράξενο αν το φίδι πέθαινε από πλήξη. Όλη μέρα, η μοναδική του συντροφιά ήταν χαζοί άνθρωποι που χτυπούσαν τα δάχτυλά τους στο τζάμι για να το κάνουν να κουνηθεί. Ήταν ακόμη χειρότερο απ' το να έχεις μιαν αποθήκη για κρεβατοκάμαρα, με μοναδικό επισκέπτη τη θεία Πετούνια, που χτυπούσε άγρια στην πόρτα για να σε ξυπνήσει. Τουλάχιστον ο Χάρι μπορούσε να πηγαίνει και στο υπόλοιπο σπίτι τις φορές που δεν ήταν τιμωρημένος.

Ξαφνικά το φίδι άνοιξε τα ολοστρόγγυλα και γυαλιστερά μάτια του. Αργά, πολύ αργά, σήκωσε το κεφάλι του, ώσπου τα μάτια του έφτασαν στο ίδιο ύψος με τα μάτια του Χάρι. Και τότε του έκλεισε το μάτι.

Ο Χάρι το κοίταξε κατάπληκτος. Μετά έριξε μια γρήγορη ματιά γύρω του, για να βεβαιωθεί πως κανείς δεν τον παρακολουθούσε. Καθησυχασμένος, γύρισε πάλι στο φίδι και του έκλεισε κι αυτός το μάτι.

Το φίδι έγειρε το κεφάλι του προς το μέρος του θείου Βέρνον και του Ντάντλι και μετά σήκωσε τα μάτια του ψηλά, σαν να έλεγε: «Τέτοιοι βλάκες έρχονται συνέχεια εδώ...»

«Καταλαβαίνω», μουρμούρισε ο Χάρι, αν και δεν ήταν καθόλου σίγουρος πως το φίδι μπορούσε να τον ακούσει. «Θα πρέπει να είναι πολύ εκνευριστικό».

Το φίδι κούνησε πολλές φορές το κεφάλι του.

«Από πού είσαι;» το ρώτησε κατόπιν ο Χάρι.

Με μια κίνηση της ουράς του, το φίδι τού έδειξε μια μικρή επιγραφή δίπλα στο τζάμι. Ο Χάρι τη διάβασε:

«Βόας ο Συσφιγκτήρ, Βραζιλία».

«Ήταν ωραία εκεί;» ρώτησε κατόπιν ο Χάρι το φίδι.

Ο βόας έδειξε με την ουρά του μιαν άλλη επιγραφή κι ο Χάρι διάβασε: «Αυτό το φίδι γεννήθηκε σε ζωολογικό κήπο».

«Α, κατάλαβα», είπε ο Χάρι. «Δηλαδή δεν έχεις πάει ποτέ στη Βραζιλία...»

Καθώς το φίδι κουνούσε πάλι το κεφάλι του, ακούστηκε μια γυναικεία φωνή, τόσο δυνατή, που ο Χάρι αναπήδησε τρομαγμένος.

«Ντάντλι! Βέρνον! Ελάτε να δείτε τι κάνει το φίδι! Δε θα το πιστέψετε!»

Ο Ντάντλι ξαναγύρισε προς το φίδι, όσο πιο γρήγορα μπορούσαν να τον φέρουν τα χοντρά πόδια του.

«Φύγε απ' τη μέση, εσύ!» είπε σπρώχνοντας τον Χάρι με τόση δύναμη, που εκείνος έπεσε στο τσιμεντένιο δάπεδο.

Αυτό όμως που συνέβη κατόπιν συνέβη τόσο γρήγορα, που κανείς δεν πρόλαβε να το δει. Ενώ τη μια στιγμή ο Ντάντλι κι ο Πιρς είχαν σχεδόν κολλημένο το μούτρο τους στο τζάμι, την άλλη έκαναν κι οι δυο ένα πήδημα προς τα πίσω, ουρλιάζοντας τρομαγμένοι.

Ο Χάρι ανακάθισε, κοίταξε και φώναξε κι αυτός από τρόμο. Το τζάμι μπροστά απ' το κλουβί του τεράστιου βόα είχε εξαφανιστεί. Το φίδι ξεδιπλωνόταν τώρα γρήγορα κι είχε αρχίσει να γλιστρά επάνω στο δάπεδο της αίθουσας, ενώ οι άλλοι επισκέπτες ούρλιαζαν κι έτρεχαν προς τις εξόδους.

Καθώς το φίδι γλιστρούσε γρήγορα από δίπλα του, ο Χάρι ήταν σίγουρος πως άκουσε μια σιγανή και σφυριχτή φωνή να λέει: «Έρχομαι, Βραζιλία! Ευχαριστώ, αμίγκο...»

Όσο για το φύλακα σ' αυτό το τμήμα του ζωολογικού κήπου, είχε πάθει σοκ.

«Μα... το τζάμι!» έλεγε και ξαναέλεγε. «Πού πήγε το τζάμι;»

Αργότερα, ο ίδιος ο διευθυντής του ζωολογικού κήπου έφτιαξε τσάι για τη θεία Πετούνια, ενώ ζητούσε συνέχεια συγγνώμη

απ' όλους γι' αυτό που είχε συμβεί. Ο Ντάντλι κι ο Πιρς έτρεμαν τόσο πολύ, που τραύλιζαν όταν προσπαθούσαν να μιλήσουν. Απ' όσο είχε προλάβει να δει ο Χάρι, το φίδι δεν είχε κάνει τίποτα περισσότερο απ' το ν' ανοιγοκλείσει κοροϊδευτικά τα σαγόνια του προς το μέρος τους, ώσπου όμως να βρεθούν πάλι όλοι μέσα στο αμάξι του θείου Βέρνον, ο Ντάντλι έλεγε πως το φίδι παραλίγο να δαγκώσει το πόδι του κι ο Πιρς ορκιζόταν πως είχε προσπαθήσει να τον σκοτώσει, σφίγγοντάς τον με τις κουλούρες του. Το χειρότερο απ' όλα όμως, χειρότερο για τον Χάρι, εννοείται, έγινε όταν ο Πιρς, αφού ηρέμησε λίγο, είπε: «Ο Χάρι μιλούσε στο φίδι. Έτσι δεν είναι, Χάρι;»

Ο θείος Βέρνον περίμενε ώσπου ο Πιρς να φύγει απ' το σπίτι, προτού αρχίσει να μαλώνει τον ανιψιό του. Ήταν μάλιστα τόσο θυμωμένος, που δυσκολευόταν να μιλήσει: το μόνο που κατόρθωσε να πει ήταν: «Πήγαινε... αποθήκη... νηστικός», προτού πέσει σχεδόν αναίσθητος σε μια πολυθρόνα. Η θεία Πετούνια αναγκάστηκε να του φέρει τρέχοντας ένα ποτήρι γεμάτο μπράντι.

Πολύ αργότερα ο Χάρι, ξαπλωμένος στο στενό ντιβάνι μέσα στην αποθήκη του, παρακαλούσε να είχε ένα ρολόι. Δεν ήξερε τι ώρα ήταν κι έτσι δεν μπορούσε να υπολογίσει αν οι Ντάρσλι είχαν αποκοιμηθεί. Έτσι, δεν τολμούσε να γλιστρήσει στην κουζίνα για να βρει κάτι να φάει.

Ο Χάρι είχε ζήσει με τους Ντάρσλι δέκα χρόνια, δέκα απαίσια χρόνια, όλη του τη ζωή μέχρι τώρα, από τότε που ήταν μωρό κι οι γονείς του είχαν σκοτωθεί σ' εκείνο το αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Δε θυμόταν αν ήταν κι εκείνος στο αυτοκίνητο όταν πέθαναν οι γονείς του. Καμιά φορά, όταν στριφογύριζε άυπνος στη μικρή αποθήκη, η μνήμη του του έφερνε ένα παράξενο όραμα: μια εκτυφλωτική αστραπή από πράσινο φως κι ένα δυνατό πόνο στο μέτωπό του. Αυτό, έλεγε με το μυαλό του, θα πρέπει να ήταν η σύγκρουση, αν και δεν μπορούσε να φανταστεί τι σχέ-

ση μπορεί να είχε το πράσινο φως. Όσο για τους γονείς του, δεν μπορούσε να τους θυμηθεί καθόλου. Ο θεός κι η θεία του δεν μιλούσαν ποτέ γι' αυτούς και, φυσικά, του απαγόρευαν να κάνει ερωτήσεις. Ούτε φωτογραφίες τους υπήρχαν πουθενά μέσα στο σπίτι...

Όταν ήταν πιο μικρός, ο Χάρι ονειρευόταν συχνά πως κάποιοι άγνωστοι συγγενείς εμφανίζονταν ξαφνικά και τον έπαιρναν μακριά, αλλά κάτι τέτοιο δεν είχε συμβεί βέβαια ποτέ. Οι Ντάρσλι, λοιπόν, θα πρέπει να ήταν οι μοναδικοί συγγενείς του. Κι όμως, καμιά φορά είχε την εντύπωση (ή μήπως ήταν μόνο ελπίδα;) πως άγνωστοι άνθρωποι στο δρόμο έδειχναν να τον ξέρουν. Και μάλιστα πολύ παράξενοι άνθρωποι! Ένας μικροκαμωμένος άντρας με βιολετί καπέλο τον είχε χαιρετήσει με υπόκλιση κάποια φορά που είχε βγει για ψώνια με τη θεία Πετούνια και τον Ντάντλι. Αφού είχε πρώτα ρωτήσει θυμωμένη τον Χάρι αν ήξερε αυτό τον τύπο, η θεία Πετούνια τους είχε τραβήξει βιαστικά απ' το μαγαζί, χωρίς ν' αγοράσει τίποτα. Άλλη μια φορά πάλι, μια γριά γυναίκα ντυμένη όλη στα πράσινα του είχε κουνήσει χαρούμενα το χέρι της σε κάποιο λεωφορείο. Κι ένας φαλακρός άντρας με μακρύ μωβ παλτό τού είχε σφίξει το χέρι στο δρόμο, μόλις πριν από μερικές μέρες. Μετά είχε απομακρυνθεί χωρίς λέξη. Το πιο περίεργο απ' όλα, όμως, ήταν ο παράξενος τρόπος με τον οποίο εξαφανίζονταν όλοι αυτοί οι άνθρωποι όταν ο Χάρι προσπαθούσε να τους δει από πιο κοντά.

Στο σχολείο ο Χάρι δεν είχε κανένα φίλο. Όλα τα παιδιά ήξεραν πως ο Ντάντλι κι η παρέα του μισούσαν αυτό τον παράξενο Χάρι, με τα φαρδιά παλιόρουχα και τα γυαλιά με το σελοτέιπ. Και κανείς δεν ήθελε να τα βάλει με τον Ντάντλι και την παρέα του.

«Να θυμάσαι πως δεν ωφελεί σε τίποτα το να παραδίνεσαι στα όνειρα και να ξεχνάς ότι ζεις στην πραγματικότητα!»

Άλμπους Ντάμπλντορ

Ο Χάρι Πότερ δεν έχει ιδέα από μαγεία. Ζει με τους άθλιους Ντάρσλι και τον απαίσιο γιο τους, τον Ντάντλι. Το δωμάτιό του είναι μια μικρή αποθήκη κάτω από τη σκάλα, και δεν έχει κάνει ποτέ πάρτι για τα γενέθλια του εδώ και έντεκα χρόνια.

Μια μέρα, όμως, καταφτάνει ένα μυστηριώδες γράμμα με ταχυδρομική κουκουβάγια. Πρόκειται για μια πρόσκληση σ' ένα απίστευτο μέρος με το όνομα Σχολή «Χόγκουαρτς» για Μαγείες και Ξόρκια. Εκεί θα κάνει πολύτιμους φίλους, θα συμμετάσχει σε αθλητικούς αγώνες με ιπτάμενα σκουπόξυλα, θα γνωρίσει παντού τη μαγεία από τα μαθήματα μέχρι τα γεύματα και θα έρθει αντιμέτωπος με το πεπρωμένο του... αν βέβαια καταφέρει να επιβιώσει.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ISBN 978-960-274-348-5

9 789602 743485

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ. 01728